

МІ

Хто у всесвіті найкращий твір – не ми?
В очах у розуму зіниця й зір – не ми?
Це коло всесвіту скидається на перстень,
А камінь, що горить ясніш од зір – це ми.
Омар Хайям.

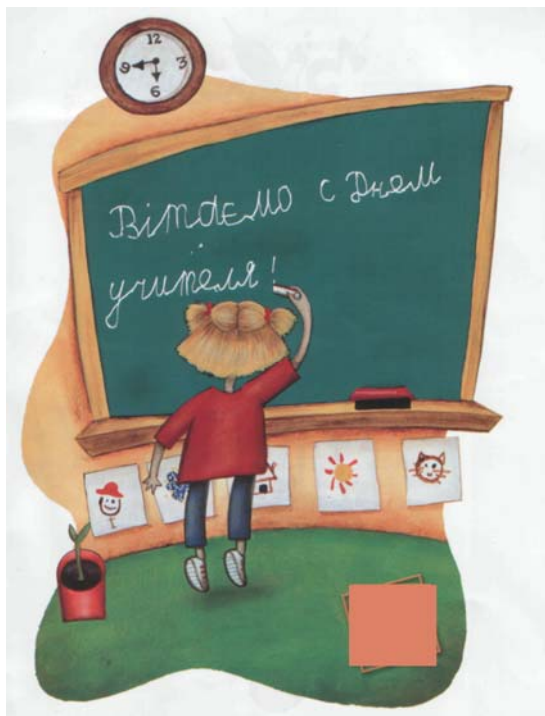
Журнал Куликівської школи #13 2008 р.

Чемпіони області з багатоборства й бронзові призери Всеукраїнських змагань – команда Куликівської ЗОШ І-ІІІ ст.:

Віталій Григорович Бугай,
Софія Дзога,
Надія Бушко,
Вадим Довгошей,
Олександр Чава

Шановні вчителі!

На початку жовтня чаклунка-осінь дарує вам своє неповторне свято – День учителя!

Це свято – ваш Успіх, Радість, Натхнення, Талант, Розум, Краса та Сила.

Так будьте завжди в полоні цих гармоній і відчуттів, позитивних емоцій та перспектив. А ми бажаємо вам здоров'я й оптимізму, реалізації задуманого, здійснення найзаповітніших мрій!

Вітаємо весь педагогічний колектив школи з прекрасною перемогою – успішним проведенням зовнішнього незалежного оцінювання, результатами якого по праву ми можемо пишатися.

Із 49 випускників у вищих навчальних закладах навчається 41 учень, із них 26 учнів - на умовах держзамовлення.

Детальну інформацію про те, у які ВНЗ вступили наші випускники, читайте на стор. 8.

Слово редактора

*Знову вересень кличе до школи,
Знову «Ми» вам напишем про нас.
І я знаю: все буде чудово,
Запевняю: усе буде гаразд.*

Привіт! Я , Юля Білановська, новий редактор шкільного журналу «Ми». Тепер я нестиму естафету моїх попередників: Бодяко Оксани, Назимко Оксани та Зеленської Юлії.

Тож вітаємо всіх читачів журналу «Ми» з початком нового навчального року, який, сподіваюся, принесе багато радості й частя всім нам. Адже кожен день, кожен рік навчання в школі насичений подіями й емоціями, які назавжди залишаються в нашій пам'яті . Цьому сприятиме наш шкіль-

ний журнал, бо «Ми» - це дзеркало, яке відображає те, що ми бачимо й чим живемо. Адже яким би не було відображення, чи то химерним чи смішним або сумним, воно завжди залишається таким, яким є насправді : з усіма плюсами й мінусами. Як говорив відомий російський письменник Михайло Шолохов : «Люди без недоліків, що дерева без гілок». Так і «Ми» - не є ідеальними, але все ж таки залишаємося цікавими, як для учнів , так і для вчителів. Отже, бажаю вам наснаги , міцного здоров'я , успіхів у навчанні. Нехай усім посміхнеться фортуна!

*Новий редактор журналу «Ми»
Юля Білановська*

13-й номер журналу робили

учні 5-11 класів – члени студії
журналістів-аматорів під керівництвом учителів

Л. А. Грінченко,
Г. В. Карпенко,
Н. С. Мудрицької

Дизайн титуль-
ної сторінки

О.С. Зеленський

Комп'ютерний
набір:

учні 7-11 класів

Верстка,
дизайн

О. С. Зеленський,
Н. В. Литвякова.

Фоторепортажі

О. С. Зеленський

Редактор

Юлія Білановська,
8-Б клас

У номері

Слово редактора	1
Привітання вчителям і роз- мова з ними	2
Про 1-ше вересня 5-х класів	3
Про ювілей школи	4
Дороги, які обрали наші випускники	8
У школі новий президент, новий уряд	10
Про літній відпочинок	12
Свято осені в нашій школі	18
День української писемнос- ті	20
До ювілею М.В.Гоголя	22
Ми пробуємо перо	24
Наш спортивний тріумф	27
Чи знаєте ви?	28
Психолог радить	29
Гумор	30
Про число 13	32
Фоторепортаж	33

Із якими сподіваннями й намірами розпочали ви новий навчальний рік?

Таке запитання задали наші журналісти-початківці **Оля Срібна та Юля Дідовець** (7-А кл.) учителям школи. І ось які відповіді вони почули.

Олена Іванівна Богдан. Завжди розпочинаю новий навчальний рік із надією: надією на взаєморозуміння з учнями, надією на гарне ставлення до мого предмета. Сподіваюся, що наша співпраця, а навчання і є співпрацею між учителем та учнями, буде достатньо ефективною, і навчальний рік моїм учням принесе нові знання, а мені – задоволення від роботи.

Сергій Анатолійович Чава. Приступаю до роботи з надією й сподіваннями на те, що новий навчальний рік буде більш удалим у плані підготовки й проведення ЗНО (зовнішнього незалежного оцінювання). Маю подвійну зацікавленість: моя донька в цьому році закінчує 11-й клас.

Галина Миколаївна Красна. Я сподіваюся на те, що з введенням ЗНО діти наші зрозуміють, як важливо мати міцні знання з кожного предмета. Сподіваюся і на те, що діти ста-

нуть більш вихованими, ввічливими, толерантними, доброзичливими, вдячними, стануть дбайливими господарями й перетворять свою школу в найкращу школу району. Вірю, що наріцті вчителю дадуть таку заробітну плату, із якою вони будуть відчувати себе людьми, матимуть змогу повністю віддавати весь свій час навчанню та вихованню дітей.

Леонід Миколайович Корнійчик. По-перше, сподіваюся на вдосконалення викладання предмета «Захист Вітчизни». По-друге, - на посилення військово-патріотичного виховання. У сьогоднішніх умовах це особливо важливо для нашої держави.

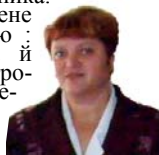
Віктор Анатолійович Корж. Я розпочинаю новий навчальний рік із сподіваннями, що вчителем стане простіше знаходити спільну мову з учнями.

Віктор Іванович Чечевіця. Сподіваюся, що учні стануть стараннішими до на-

вчання та будуть із самого початку гарно вчитися, бо в цьому році відмінена тематична перездача.

Лілія Володимирівна Гнилуша. У цьому році я класний керівник 11-Б класу. Окрім того, я мама випускника.

Тому я знаю, що рік для мене буде дуже важким. Розумію: учням потрібна підтримка й допомога, разом із тим – строгість і вимогливість, бо попередю тести. Скласти їх вдало – найголовніше наше завдання. Тому наміри лише одні: працювати, не покладаючи рук, упевнено йти до кінцевої мети, і тоді всі сподівання здійсняться. Я мрію побачити своїх учнів студентами престижних університетів, майбутніми науковцями, політичними діячами, артистами та економістами. А головне – чесними та порядними людьми.

Тетяна Михайлівна Коса. Час невпинно летить. Ось і новий навчальний рік. А в пам'яті ще мої минулорічні випускники. Я дуже пишаюся своїми вихованцями й вірю, що в них усе буде гаразд. Свій перший крок у самостійне життя

вони зробили вдало: успішно склали шкільне тестування,

обрали престижні навчальні заклади. Більшість із наших випускників завдяки високим балам навчаються на умовах держзамовлення. Це, дійсно, по праву, їхній Успіх, Талант, Розум, їхня Краса та Сила.

Мої нинішні вихованці – п'ятикласники – теж хороші, усі вони цікаві, дотепні, енергійні. Сподіваюся, що школа для них стане тим промінчиком, який указуватиме, як йти по життю, щоб не збочити, не оступитися.

Кажуть, що школа – це найкращий у житті дарунок, а життя – довичний і складний урок. Тож нехай не гасне віра в чудеса, а життя дарує всім нам лише казкові миті.

Людмила Василівна Пилипенко. Я дуже хочу, щоб цей рік був більш вдалим у навчанні для всіх учнів. Хочу, щоб наші вихованці серйозніше ставилися до навчання, більше уваги приділяли йому й радували батьків та вчителів своїми знаннями й оцінками.

Подорослішали

Проминуло тепле літечко. Я з нетерпінням чекала свята – Першого вересня. Мені хотілося зустрітись з однокласниками, познайомитися з новими вчителями. Але в той же час я дуже хвилювалася. Адже до цього часу в нас була одна вчителька, до якої ми всі звикли. А тут ось у 5-ому класі вчителів дуже бага-

то. Я побоювалася за те, чи будуть вони кричати на нас.

Перший день у школі пройшов дуже цікаво, я навіть не помітила, як швидко закінчилися уроки. Мені здалося, що я подорослішала. Не дивлячись на те, що кожного дня в клас заходили нові вчителі, я швидко до них звикла. Вони добрі, лагідні, тактовні, ввічливі. Цікаво подають матеріал свого предмета. Але я все-таки сумую за своєю першою вчителькою, мені хочеться підійти до неї, щоб вона погладила мою голівку, посміхнулася мені й сказала лагідне слово: “Молодець”.

*Софія Хорошок,
5-А кл.*

Я чекала цієї зустрічі

Відлунало, віддзвеніло сонячне веселе літечко. Ще зовсім, здається, недавно ми з нетерпінням чекали літніх канікул. Та ось з усіма своїми барвами прийшла золота осінь. І шкільний дзвінок покликав нас до школи. Першого вересня в День знань вчителька Марія Петрівна лагідно запросила нас до класної кімнати. У вікна ще наполегливо заглядало сонечко, посміхаючись дітям. Море квітів принесли діти своїй новій вчительці, яка навчатиме нас до закінчення школи. Мої однокласники прийшли до школи засмаглі, життєрадісні. Усі ділилися своїми враженнями. Класний керівник довго не могла запам'ятати наші імена, бо ми прийшли такі малі та гомінкі після її випускників. Але після перших уроків ми звикли до неї, а вона до нас. На уроці миру ми із захопленням слухалися в кожне її слово. Вона намагалася донести до

кожної дитячої душі знання, які потім нам знадобляться в житті.

Коли ми отримали перші гарні оцінки, у нас з'явилося велике бажання вивчати ті предмети, яких у нас не було в початкових класах. Хоч предмети стали складнішими, ми намагаємося вивчати їх старанно й добросовісно.

Адже ми майбутнє України, а їй потрібні талановиті громадяни.

*Євгенія Долиненко,
5-А кл.*

Шкільні вчителі мають владу, про яку прем'єр-міністрам залишається тільки мріяти.
У. Черчилль

Жага знань і любов до вчителя – речі різні.

Д. Б. Шой

Щоб отримати право виховувати інших, необхідно насамперед виховувати себе.

О. Яшин

Перші кроки до світла знань

До 150-річчя Куликівської середньої школи

Споконвічним був потяг народу до науки. Ще з часів Богдана Хмельницького іноземців дивувало, що не тільки представники української еліти були освіченими людьми, але і їх слуги знали грамоту.

Перша школа в Куликівці була відкрита в 1885 році. Це була двокласна церковноприходська школа, або її ще називали школою грамоти.

Спочатку вона була розміщена в церковній сторожці на цвинтарі нинішнього Михайлівського храму, а пізніше – у селянській хаті громадянина Мезіна.

Дітей навчав один учитель, якому допомагали священник і дяк. У таких школах школярів учили читати, писати, рахувати, церковному співу й Закону Божому. У школі навчалися діти багатих селян, як правило, хлопчики. Батьки вважали, що дівчатам школа кусень хліба не дасть, а тому їх діло – змалечку шити й прости.

Перше сільське однокласне народне училище в межах нашого району було відкрито в 1845 році в с. Виблі. У 1876 році розпочато будівництво такого училища в Куликівці з ініціативи земства. Хоч у 1877 році будівництво закінчили, але школа тривалий час не працювала через відсутність учителя.

Викладання в усіх земських школах Чернігівського повіту було безкоштовним. Тут були порівняно кращі шкільні приміщення.

Земство забезпечувало школи підручниками.

Учителю земство сплачувало 200 рублів на рік. На той час це були великі гроші, тому вчителі затримувалися в школах і деякі з них працювали на цій посаді кілька десятків років.

У 1879 році почала працювати школа і в Куликівці. У ній навчалось 46 хлопчиків. Школа знаходилася приблизно між приміщенням двоповерхового будинку, в якому нині банк “Аваль”, і двоповерховим житловим будинком, що поруч.

З 1898 року земська школа стала працювати як двокомплектна. Приміщення ж земської школи будувалося з розрахунку на чотирирічне навчання, але мало три класні кімнати. Тому в одній класній кімнаті навчалися аж два класи.

Навчання проводили три вчителі: Овчиннікова, Герасименко та

Олександра Тимофіївна Чорна. У роки війни земська школа в Куликівці згоріла під час бомбардування села німецькими літаками.

Нормальний клас у земських школах мав 60

учнів. Проте були класи значно більші. У таких випадках земство вводило посаду помічника вчителя, який мав середню освіту, доплачували 50 рублів до зарплати. Асигнування на шкільні бібліотеки складали 500 рублів.

Куликівська школа в земстві була на хорошому рахунку, служила прикладом для інших. Так, у Жуківці була найбагатша сільська громада в Чернігівському повіті, але церковно-приходська школа в цьому селі працювала, як вважало земство,

незадовільно. Тут навчалось всього 40 дітей, а шкільне приміщення було розраховане на 130.

Саме тоді в приклад жуківцям ставилися земські школи Куликівки, Салтикової Дівиці, Ковчина, які за розміром були такі ж як і Жуківка, а навчали 130 учнів. Хоч і картало земство жуківців за скупість до освіти своїх дітей, і все-таки асигнувало Жуківській сільській громаді 100 рублів на утримання школи.

Незважаючи на те, що почалася війна (1914 рік), земство турбувалося про освіту. У 1915 році запланувало побудувати школу на хуторі Глужди.

Окрім земської школи, у 1908 році в Куликівці було побудовано приміщення чотирирічного городського училища.

По рівню підготовки учнів така школа відповідала шести класам гімназії. Уявіть собі, у Куликівці, в убогому невеликому селі, де мешкало всього 1600 чоловік населення, а більшість хат під солом'яними стріхами тулилися вздовж дороги, яка восени й весною перетворюється на непрохідне болото, будується навчальний заклад гімназійного типу, якого не було в багатих селах.

Тому можна зрозуміти незадоволення волосних можновладців із Салтикової Дівиці, які чинили опір такому будівництву. Волость не давала згоди на будівництво в селі городської школи, відмовила у виділенні земельної ділянки. Та Куликівська громада зробила неймовірне.

У чому була сила Куликівської громади, що вона перемогла?!

Її сила була в тому, що в далекому Санкт-Петербурзі отаборився "свій чоловік", імовірно, виходець із села, який постарався зробити незвичайний подарунок своїм землякам. Його прізвище, як часто буває в таких ви-

падках, до нас не дійшло.

Перший набір до городської школи було організовано ще в 1907 році в кількості одного класу на 40 учнів-хлопчиків. Тимчасово навчання проводилося в іншому будинку в центрі села. Навчали дітей учитель Біденко, інспектор Панасюк і священник Юрашкевич.

У 1919 році земська й городська школи були об'єднані в одну, яку називали семирічна трудова школа імені Першого травня.

Навчання стало безкоштовним, у перших – третіх класах проводилося українською мовою, у четвертих – сьомих – російською. Школу звільнили від релігійного впливу. У 1920 році з'явилися

чоботарська, кравецька й столярна майстерні. Створено фізичний, географічний, історичний і природознавчий кабінети. Відкрито бібліотеку на 150 книг. Підручники учням видавалися безкоштовно.

У 1923 році в школі навчалось 205 дітей: 160 хлопчиків і 45 дівчат. Їх навчало 11 вчителів. Того ж року здійснено перший випуск 7-ого класу. У 1925 році було запроваджено загальне обов'язкове початкове навчання. У 1930 році - обов'язкове семирічне. У 1935 році на зміну семирічній відкрили середню школу з десятирічним навчанням. Майстерні ліквідували.

У 1938 році побудували двоповерховий будинок на 9 класних кімнат. (В останній час там знаходилася районна бібліотека. Нині приміщення аварійне). Директорами школи до війни були: Дзюба Пилип Тихонович, Масол Андрій Дмитрович, Шинкарьківський, Жук Василь Романович. Перший випуск середньої школи був у 1938 році в складі сімнадцяти учнів. Четвертий випуск 1941 року був останнім довоєнним.

70-річчя першого випуску Куликівської СШ

(Інтерв'ю з Очкур О. І., випускницею 1938р.)

Далекий 1938 рік. Саме цього року був перший випуск 10-го класу Куликівської СШ. Цього літа ми відсвяткували 70-річчя знаменної події. Про школу 1938-го року, нам розповіла одна із трьох випускниць, що залишилися в живих, Очкур Олександра Іванівна, яка до виходу на заслужений відпочинок працювала лаборантом Куликівської СШ.

«Ми». Олександро Іванівно, чи пам'ятаєте про свій клас?

Очкур О. І. Так, пам'ятаю. Не всі деталі, звісно, але все ж... Клас наш був дружний. Скільки після того в школі працювала, такого класу більше не бачила. У класі нас було 19. Приблизно половина учнів були з Куликівки, решта – з інших сіл району, жили на квартирах, а у вихідні ходили додому по харчі.

«Ми». Чи важке було навчання? Як навчалися учні вашого класу?

Очкур О. І. Ну, це як для кого. Та думаю, що зараз набагато важче. У класі було 2 відмінники. А оцінки були зовсім не такі, як зараз. Тоді була чотирибальна система: «відмінно», «добре», «посередньо» й «погано».

«Ми». Кого з учителів ви пам'ятаєте й чи суворими вони були?

Очкур О. І. Не сказала б, що вони були суворими, але вимагали досить багато. Учителька математики Чечітко Єфросинія Омелянівна була дуже вимогливою, доводилось навіть додому до неї ходити або на природі зустрічалися, щоб пояснити задачі, займалися додатково. Дуже гарними, високоосвіченими були сестри

Рафальські (Олена та Антоніна Пилипівни). Викладали вони російську та французьку мови й біологію. Олена Пилипівна була нагороджена найвищою нагородою на той час – орденом Леніна. Гарним був учитель історії Жук В. Р., котрий працював і директором (загинув на фронті Великої Вітчизняної війни).

«Ми». А які екзамени ви складали?

Очкур О. І. Усіх не згадаю. Але точно пам'ятаю, що складали письмово українську та російську мови, математику, історію (усно).

«Ми». Сумуєте за шкільними роками, учнями класу?

Очкур О. І. Звичайно. Із сумом згадую своїх друзів-однокурсників, добрих учителів, цікаві уроки. Шкільні роки – золоті. Учїться, поки маєте змогу.

«Ми». Щиро дякуємо, Олександро Іванівно, за розповідь. Бажаємо Вам міцного здоров'я, довгих років життя.

*Із випускницею 1938 р.
спілкувалися Мирослава Трейтяк
та Яна Дорохова, 11-А кл.*

Поради великої Ванги

(болгарської провидиці)

Починайте день із посмішки.

Не думайте, що все життя попереду.
Це помилка. Проміжок між часом,
коли людина ще молода, і часом, коли
вона вже стара – дуже невеликий.

Ніколи не дратуйтеся! Важливе пра-
вило розважливості – не виходити з
себе.

Кожна людина настільки щаслива,
наскільки вона сама вирішила бути
щасливою.

Не шукайте користі для себе в усьо-
му, що робите. Просто живіть чесно, і
вигода сама знайде вас.

Живіть своє життя й не заздріть чу-
жому! Хотіти бути кимось іншим, а
не самим собою – значить бажати
стати ніким.

Кращий спосіб перемогти ворога –
стати його другом.

Учіться у своїх дітей! Як мінімум
трьом речам може навчити вас ваша
дитина: радіти без усякої причини,
завжди знаходити собі заняття й на-
полювати на своєму.

Зберігайте в серці спокій, а в розумі –
мудрість. Мудрий не бореться ні з
ким, і тому на нього ніхто не сердить-
ся.

Намагайся дати розуму якомога біль-
ше поживи.

Щастя дається тому, хто багато працює.

Думай добре, і думки дозріють у добрі
вчинки.

Любити інших людей складно. Але без
любви жити ще важче.

Не обдурюйте! Навіть найменша непра-
вда породжує велике зло й призводить
до великих бід.

Кожного дня робіть хоч би одне добре
діло! Тоді на схилі літ ви зможете сказа-
ти собі, що немарно прожили життя.

Любіть один одного, не сперечайтесь
між собою. Добро викликає добро, а зло
– зло.

Необхідно щодня прагнути струшувати
з себе гріхи.

Ставтесь до кожної людини з повагою та
увагою. Навчіться слухати. Навчіться
мовчати. Тоді ви побачите, як багато
дивного живе в людських душах.

Людина повинна любити себе й усе, що
навколо неї. У наш нелегкий час це най-
важливіше. А ще вона повинна дякувати
Богу за підтримку в тяжкий час, за муд-
рість, якій зобов'язана своїми успіхами.

11 – А клас

1. Білошенко Жанна	Київський транспортний університет
2. Багатирьова Марина	коледж при Чернігівському філіалі Московського університету
3. Герасименко Олександр	Київськ.національний універс. ім. Шевченка
4. Дзога Сніжана	Куликівський ПАЛ
5. Дмитрук Ігор	Білоцерківський аграрний університет
6. Єзікова Катерина	Чернігівський технологічний університет
7. Зеленська Юлія	ЧДПУ
8. Кисла Олена	Прилуцьке педучилище
9. Ковальова Ангеліна	НДУ ім. М.В. Гоголя
10. Ковальчук Євгенія	працює
11. Кравченко Ірина	Ніжинське медучилище
12. Кулініч Тетяна	ЧДПУ
13. Левківський Іван	Чернігівський кооперативний коледж
14. Лукашевич Галина	Ніжинське медучилище
15. Мацвійко Юлія	Ніжинське медучилище
16. Мисник Ірина	НДУ ім. М.В. Гоголя
17. Почкай Едуард	Київський геолого-розвідувальний коледж
18. Силенко Крістіна	Київський аграрний університет
19. Скорина Оксана	працює
20. Супрун Святослав	Чернігівське медучилище
21. Хорошок Віталій	Куликівський ПАЛ
22. Шкабура Альона	Чернігівський інститут економіки та управління
23. Юрченко Марина	Чернігівський інститут економіки та управління

ВНЗ - 12 учнів
 Техн. - 7 учні
 ПТУ – 2 учні
 Працюють - 2

11 – Б клас

1. Борщан Олександр Б.	Куликівський ПАЛ
2. Борщан Олександр Ю.	Київ, КПІ
3. Булавін Ганна	ЧДПУ
4. Гурін Марина	Ніжинське медучилище
5. Денисенко Наталія	Ніжинське медучилище
6. Деркач Олена	ЧДПУ
7. Дзюба Аліна	Київський аграрний університет
8. Долиненко Ол - др	Київ, КПІ
9. Долинець Марина	Чернігівський інститут економіки та управління.
10. Дусь Максим	Чернігівський інститут економіки та управління.
11. Дяченко Вікторія	Чернігівський технологічний університет
12. Євдокименко Сергій	Київ, КПІ
13. Зубок Микола	Чернігівський інститут економіки та управління
14. Кононенко Наталія	Ніжинське медучилище
15. Корж Яна	Чернігівський технологічний університет
16. Марусик Сергій	Чернігівський інститут економіки та управління
17. Мозговий Артем	Чернігівський інститут економіки та управління
18. Муравко Марина	ЧДПУ
19. Набок Максим	Куликівський ПАЛ
20. Петренко Ніна	Куликівський ПАЛ
21. Савицька Наталія	Київ, КПІ
22. Сирота Аліна	Київський медуніверситет ім. Богомольця
23. Таран Марина	Київський аграрний університет
24. Тарасенко Константин	Чернігівський технологічний університет
25. Ходаківський Володимир	м. Біла Церква, училище
26. Чечітко Максим	Чернігівське медучилище

ВНЗ - 18 учнів

Техн. - 4 учні

Пал – 4 учні

Інтерв'ю з претендентами

Нещодавно в нашій школі відбулися вибори президента школи. Боротьба виявилась нелегкою, тому що всі кандидати були достойні. Кожен із них ішов на цю посаду, щоб змінити життя школи, розуміючи, що це велика відповідальність. Учні також брали участь у передвиборчій агітації. Вони всіляко підтримували кумирів, розвішуючи різнокольорові плакати на стінах. Напередодні виборів кандидати були дуже зайнятими, але все ж таки вони знайшли вільну хвилинку, щоб відповісти на деякі мої запитання:

1. Чому ти вирішив(-ла) балотуватися в президенти школи?
2. Кого з претендентів вважаєш найсильнішим конкурентом?
3. Важка боротьба. Хто тобі допомагав повірити в себе та впевнено йти до перемоги?

Роман Іваненко

1. Я вирішив балотуватися в президенти школи з тією метою, щоб урізноманітнити життя учнів, забажав сам себе випробувати в тому, чи зможу я бути лідером і чи зможу повести їх за собою.

2. Усіх, хто є кандидатами в президенти, я вважаю сильними конкурентами. Усі вони можуть бути лідерами. Адже саме до них часто прислуховуються учні й завжди рахуються з їхніми думками.

3. Мені допомагають впевнено йти до перемоги мої однокласники, друзі, рідні, які вірять у мою перемогу. Я знаю, що це буде важка боротьба.

У народі кажуть: то не солдат, який не мріє стати генералом. Так і я наполегливо буду йти до перемоги, коли станеться так, що я програю, то поразку сприйму достойно. Побажаю конкурентам здійснити свою мрію.

Аліна Близнюк

1. Хочу прогресувати й самовдосконалюватися.

2. Усі сильні.

3. Мій клас.

Готова. Для мене головне участь.

Діма Грінченко

1. Я хочу покращити життя нашої школи, трохи його урізноманітнити. Саме на цьому й була основана моя творча програма.

2. Усіх. Кожен із нас по-своєму сильний, у кожного свої гарні думки, про те, як покращити шкільне життя.

3. По-перше, я твердо вирішив, що хочу брати участь у виборах. Але мені також дуже допомагають мої однокласники та класний керівник. Дуже дякую їм за це!

Поразка - то поразка. Це життя. Ще буде дуже багато можливостей себе проявити. І я обов'язково їх викорис-

таю.

Юля Білановська

1. Я люблю свою школу й поважаю всіх. Хотілося б урізноманітнити й покращити її життя. Тому я й вирішила балотуватися в президенти.

2. Усі конкуренти сильні та достойні перемоги.

3. Хочу висловити глибоку подяку моїм рідним, друзям й однокласникам за те, що вони вірять у мене й підтримують у всьому.

Усе сприйму оптимістично, а поразки, на мою думку, формують характер.

Андрій Гнилуша

1. По-перше, я люблю свою школу, по-друге, можу організувати й повести за собою колектив. А головне, я не боюся роботи.

2. Я думаю, що це Юля Білановська. Знаю її з першого класу. Разом із нею ми працювали над організацією різних культурних заходів.

3. Коли я своєму брату Сергію повідомив, що буду балотуватись, він хвилинку помовчав, а потім сказав: "Розкрутить кандидата за тиждень дуже важко, але я спробую." І почав видавати ідеї, які ми з ним повинні втілити в життя за тиждень. Ще впевнено йти до перемоги мені допомагають мої друзі. Моя квартира перетворена в справжню штаб-квартиру: тут і друкарня, і художня майстерня, і кіностудія.

Я думаю, що слово "поразка" сюди взагалі не підходить. Якщо ми будемо так наполегливо працювати, то до кінця тижня всіх можна буде назвати переможцями. Хтось набере більше голосів, хтось менше... Якщо я не виграю, то привітаю переможця, потисну йому руку й буду допомагати в роботі.

Розмовляла

Ольга Мамікіна, 10-А кл.

Президентом школи було обрано учня
10-А класу Романа Іваненка.
Вітаємо!

Президент школи

Іващенко Роман

Міністр освіти

Трейтяк Мирослава

Прем'єр міністр

Гнилуша Андрій

Міністр фінансів

Гнилуша Сергій

Міністр інформації

Грінченко Дмитро

Міністр спорту і здоров'я

Вересоцький Сергій

Міністр культури

Білановська Юлія

Міністр дисципліни й порядку

Косарєв Михайло

Міністр екології

Чабан Катерина

Міністр милосердя

Близнюк Аліна

25 вересня відбулося перше засідання Кабінету Міністрів нашої школи. Були поділені посади й розмежовано обов'язки. Отож, на даний час у нашій школі функціонує 8 міністерств, які очолюють 8 міністрів. З ними ви вже знайомі, бо найактивніші учні нашої школи. І я радий, що очолюю міністерство інформації в цій команді. Ми постараємося покращити життя нашої школи, зробити його

більш цікавим та підняти авторитет школи в районі.

Від імені Кабінету Міністрів,
Дмитро Грінченко.

До речі

На осінніх канікулах, 28-29 жовтня, відбулася Спеціальна сесія ОРС обласної ради старшокласників в м. Чернігові, на якій був присутній наш учень 8-А класу Грінченко Дмитро (міністр інформації)

На сесії розглядалася інформація про роботу районної ради старшокласників за минулий рік.

На цій сесії було оголошено про те, що президент обласної ради старшокласників склав свої повноваження, і тому треба обирати нового. Дітям запропонували поділитися на групи, у яких вони розробляли свою передвиборчу програму. А далі відбулися вибори, на яких переміг Грінченко Дмитро, учень нашої школи, і він став президентом обласної ради старшокласників (ОРС). Він буде представляти обласну раду старшокласників у Києві.

Вітаємо Діму з перемогою, бажаємо нових успіхів!

Т.М. Беленок,
педагог - організатор

Мої літні канікули

Традиційно на початку навчального року пишуть учні твори на таку тему. І оживають у спогадах чудові літні дні, і на душі стає тепліше, і осінь не здається такою похмурою, і згадується дитинство...

Я відпочивала на березі моря, в Коблево. Вожаті докладали максимум зусиль, щоб наш відпочинок був цікавим і веселим. Спогади про це літо залишаться на все життя. Мені так хочеться повернутись у це літо знову!

Ірина Борисенко, 7-А кл.

Цього літа я їздив відпочивати на море в місто Скадовськ. Було дуже спекотно. На великому кораблі ми плавали на острів. Бачили у воді дуже багато медуз. Нам розповідали, що там водяться й дельфіни, але нам вони, на жаль, не зустрічалися. А так хотілося їх побачити!

Павло Бугай, 7-А кл

Я цього літа побувала в Одесі. Плавала, загоряла, стрибала в море з пірсу. Ходила в зоопарк, акваріум. Ще я влітку їздила в Івано-Франківськ. Із групою туристів ми відпочивали в селі Верховина. Підкорила найвищу вершину українських Карпат гору Говерлу, бачила водопад в Яремчі, купалася в гірському Черемоші. Я дуже вдячна літу за незабутні, чудові враження.

Віка Корявець, 7-А кл

Я провела свої літні канікули чудово! Найбільше мені запам'ятовувався відпочинок у літньому таборі "Авіатор". Море, сонце, нові друзі, цікаві ігри, конкурси. Але найбільше вражає море. О сьомій годині ранку море тихе-тихе, жодної хвилячки, мабуть, вони ще дрімали. Місяць *ще* не встиг сховатися, а вже сходить сонце, виблискуючи своїми промінцями на поверхні води. Ідеш по піщаному пляжу, удихаєш свіже повітря й розумієш-цей світ прекрасний!

Катя Янголь, 7-А кл

Літо чудове тим, що тепло й красиво! Недарма зробили найбільші канікули для дітей саме влітку.

Я дуже люблю літо й намагався якомога різноманітніше відпочити цього літа. Я побував і на річці Десні, і в санаторії "Пролісок", і в бабусі на заготівлі духмяного сіна. Але найбільше запам'яталися чотири дні, проведені з родиною на Десні. Риболовля з татом, вогнище, юшка з карасів і шук. Таке ніколи не забудеться!

Діма Овдієнко, 7-А кл

Я влітку відпочивала на морі й на Закарпатті. А ще ходила в триденний похід по рідній Куликівщині, до озера Ледань, на Горбів і назад у Куликівку. Ми милувалися краєвидом й дізнались багато цікавого.

Альона Байрак, 7-А кл

Цього літа я вже вдруге відпочивала в шахтарському місті Червонограді у Львівській області. У цьому місті протікає ріка Західний Буг. Місто старовинне й дуже гарне. Була я там і в музеї, і в театрі, і в цирку. А ще мені запам'яталися поїздки з родиною до Десни. Шашлик, риболовля, юшка біля вогнища! Весело й захоплююче!

Інна Стеценко, 7-А кл

Літні канікули для мене завжди свято. Цього літа не захотів їхати до моря. Я вже двічі відпочивав на морському узбережжі. Провів канікули вдома й не шкодую. Що може бути краще за літню рибалку серед мальовничої природи нашого рідного польського краю! Хто любить рибалити, зрозуміє, яке це задоволення. Особливо, коли гарно клеє!

Назарій Коновалов, 7-А кл

У братній Білорусі

Літо – найкраща пора року. Особливо для нас – дітей, бо якраз на цю пору припадають найдовші шкільні канікули. Можна досхочу виспатися, награтися з друзями, наплаватися.

Минулі літні канікули запам'яталися мені особливо. Саме тому, що я з батьками побував у братній державі Білорусії. Майже всю Білорусію проїхали ми на автомобілі. Там багато лісів, гарна природа.

Відвідав я столицю Білорусії – місто Мінськ. Воно мені дуже сподобалось тим, що там чисто й охайно, культура на високому рівні. Вечірній Мінськ – це, взагалі, казка! Та найбільше мене вразила подорож з екскурсиводом по музейно-історичному комплексу «Лінія Сталіна». Це оборонний рубіж, який було збудовано перед початком Великої Вітчизняної війни і який одним із перших у червні сорок першого року прийняв на себе удар фашистів. Кожний клаптик землі нагадує там про кровопролитні бої. Побував я в окопах, бліндажах та до-тах. Посидів за кулеметом, який залишився тут від початку війни.

Про цю подорож у мене залишилось багато гарних вражень та безліч фотографій, які обов'язково покажу своїм друзям.

*Максим Заєць,
7-Б кл.*

«Дана, Дана, гей, Карпати»

Цього літа я відвідав Карпати. Першого дня група турклубівців від залізничного вокзалу Івано-Франківськ вирушили автобусом до невеличкого красивого містечка Верховина. Дорогою ми побачили перші гори, красиві міста: Надвірна, Яремча та річки Прут і Черемош. Поселення було чудовим. Цього ж дня ми піднімалися на невеличку гору, з якої був чудовий краєвид на Верховину. На другий день ми сходили на вершину найвищої гори України – Говерлу. Дорогою ми побачили сніг та багато рослин, які не ростуть у нашій місцевості. Хоч було й важко, але ми досягли вершини. Радість переповнювала нас. Третього дня група побувала в центрі Верховини та в музеї Гуцульщини. Наступний день теж був незабутнім. Ми відвідали місто Яремчу. У цьому місті водопад Пробій здивував усіх нас своєю красою. П'ятий день був прощальним. І погода сумувала з нами. Дорогою до Івано-Франківська вода в річках піднялася й замість чистої стала каламутною...

Ця поїздка мені дуже сподобалася, але хочеться побачити ще зимові Карпати.

*Моргацький Владислав,
7-Б кл.*

Відпочинок на морі

Улітку я була на морі в місті Севастополі. Екзотична природа, високі гори, Чорне море чарували своєю красою й подарували незабутній відпочинок. Один день екскурсії містом був чудовий. Ми відвідали визначні місця Севастополя та були в Балаклаві. У місцевому акваріумі ми побачили різні види риб, гігантську черепаху, велику змію й ігуану. У Криму просто чудова природа. Там ростуть рослини з червоним листям і дерева, що можуть скидати кору. Протягом двох тижнів нашого відпочинку погода була сонячною, а море – теплим. Кримські гори не найбільші в Україні, але вони справили на мене незабутнє враження. Над нашим табором височіла гора Кушк-Айл, що в перекладі означає «Соколина гора». Її так назвали тому, що вона схожа на сокола, що летить. Відпочинок був насиченим і цікавим. Ми ходили в походи, купалися в морі, їздили на екскурсії, а ввечері на нас чекала розважальна програма й дискотека. Я знайшла багато нових друзів і ніколи не забуду цей відпочинок.

*Мулач Альона,
7-Б кл.*

Найкраще літо

Файне видалось літечко! Ех!.. Спогади... Вони засідають у моїй голові й навіюють сумну посмішку. Згадую кожен день, кожную мить. Вони незабутні. Чудові два місяці відпочинку. Із них – 10 днів на Чорному морі. Саме вони мені найбільше запам'яталися. Солона вода, казкові хвилі, далекі кораблі, нові знайомства... Чи можливо таке забути? Очевидно, що ні.

Пам'ятаю, як уперше мій погляд уловив неспокійні хвилячки. Одразу відчула неймовірне піднесення та нестерпне бажання зануритись у прохолодну водичку. А коли, нарешті, пірнула, то вже й виходити не хотілось. Майже кожного дня зустрічала схід сонця й бачила прекрасний його захід. Та найбільше вразив останній. Було в ньому щось нестерпно болюче, нестримно щасливе й загадково прекрасне. Не хотілось їхати, але... Сумно склавши важкі сумки, я неохоче сіла в задушливий автобус, а потім потяг... Прощай, море! Адіос...

Не встигла приїхати з відпочинку, а вже потрібно до школи збиратись. Швидко проминули щасливі дні найкращого літа. Залишилися лише спогади - солодкі, веселі, романтичні... Одним словом – най-най.

*Враженнями від
відпочинку ділилась
Мирослава Третьяк, 11-А кл.*

У таборі «Деснянка»

Улітку я відпочивала в таборі «Деснянка», де провела багато незабутніх днів, познайомилася з чудовими однолітками та отримала масу задоволень. Було багато цікавих заходів, але найбільше запам'яталась спекотна погода, засмага й купання в нашій чарівній Десні.

А зараз я листуюсь із своїми друзями. Ми разом згадуємо всі смішні цікаві моменти нашого перебування в таборі. А їх там було предостатньо. Одним словом, є що згадувати.

Аліна Качан, 8-В кл.

Біля красуні Десни

У цьому році літні канікули розпочалися для мене набагато раніше, ніж для всіх дітей. Травма ноги примусила мене інакше подивитися на школу. Якщо не можеш ходити, то дуже хочеться це робити, і я зі слезами на очах спостерігала за дітьми, які йшли до школи й весело про щось розмовляли. Реальність повертала мене до кімнати. Час ішов, і літо все більше нагадувало про себе. Подорожі та екскурсії залишилися недосяжними для мене, але так хотілося літа, його краси й тепла.

Єдиним місцем мого відпочинку була річка Десна. Ближче придивившись до її краси й мальовничості, розумієш, що тут, зовсім поряд, є все для відпочинку. Теплом піску й прозорістю води річка полонила мене, я плавала, пірнала, загорала. Після плавання я з татом та мамою розпалювала вогнище, і ми готували шашлики. На березі річки вони були дуже смачними, рум'яними, соковитими, й пахли димом.

Літо все більше господарювало на землі, пахло квітами та шуміло дощами

Світлана Лось, 7-Б кл.

Подорож до Білгород-Дністровського

... До Білгород-Дністровського ми пливли на теплоході. Ясні сонячні промінчики весело гралися на воді, перебігаючи з одного місця в інше. До міста нас супроводжували морем веселі дельфіни, а в повітрі – граціозні пелікани.

... Я була вражена красивими Білгород-Дністровського, у мене просто перехоплювало подих, це було щось неймовірне. Це треба побачити...

Запам'ятався старовинний замок, оточений глибоким ровом, у стінах якого знаходились гармати. Замок складався з чотирьох дворів, а в самому центрі – священний камінь. Там багато кімнат, одна з яких була в'язницею. Тут знімається багато фільмів. Мені було дуже цікаво проходити стежками, де знімався відомий фільм «Три мушкетери».

Валія Корявець, 8-А кл.

Відпочинок у таборі "Вектор"

Це літо було незвичайним для мене. Я поїхала до математичного табору "Вектор". Знаходиться він у мальовничому куточку Куликівського району – селі Кладьківка, на березі річки Десни.

Свіже повітря, мальовнича природа – все ніби вітало нас із приїздом і бажало гарного відпочинку.

Ніхто з нас не міг сподіватися на цікаве поєднання літнього відпочинку й вивчення математики. Але воно гарно поєднувалося, бо всі працювали з нахилом.

Також проводилися цікаві конкурси "День індіанця", "Математичний КВК". На завершення нашого відпочинку ми зустріли світанок нового дня, який усім надовго запам'ятався.

Мені б хотілося, щоб таких таборів було більше, адже відпочивати в них – одне задоволення!

*Кузуб Надія,
7-Б клас*

А я на морі!

... Цього літа я з друзями їздив відпочивати на море. Воно справило на мене незабутнє враження...

... Над морем спускалося надвечір'я, червоніло, заходило сонце. Незабутній пейзаж. І пісок уже не такий гарячий, як удень, коли він був такий пекучий, що не можна було стояти босоніж. Ми проходили берегом, збирали ракушки, милувалися хвилями лагідного моря... Що може бути романтичніше, краще?

Ігор Гриценко, 8-А кл.

Мрія, яка здійснилася

Я ніколи навіть і не сподівалася й не думала, що колись опинюся за кордоном. Але мрія така була, і вона здійснилася. Я цього літа побувала в Німеччині! Мої враження від поїздки? Вони – незабутні! Пам'ятаю дорогу за кордон, митниці, на яких доводилося трохи затримуватися. І ось нарешті довгоочікувана мить: я – за кордоном, у Німеччині!

Мене зустріла сім'я, у якій я мала жити. І ми поїхали до них додому. У моїх німецьких друзів чотириповерховий ошатний будинок. Звати моїх друзів фрау Даї та гер Йорг, імена

їхніх дітей Філ-Хоанд і Джени-Май. Із Джени я листувалася ще до поїздки в Німеччину, а після зустрічі ми потоваришували ще більше.

Ми багато їздили по країні з моїми новими друзями. Бували на святкуванні днів народжень, просто їздили до друзів моєї німецької сім'ї. Зі мною були ще українці, був із нами мій однокласник Сергій Чечітко. Екскурсії, цікаві захоплюючі атракціони, поїздки на конях, купання в басейні, навіть польоти на літаку – усього цього я не забуду ніколи! Не забуду також усміхнених доброзичливих німців, охайність, чистоту їхніх будинків, прилеглих територій, вулиць. Є чому нам у них повчитися..

Так, подорож дійсно була незабутньою. Висновок, який я зробила після цієї поїздки й про який хочу всім учням сказати: вивчайте іноземні мови. Це дуже корисно! Наполегливо трудіться, опановуйте мови, і ваші мрії про закордонні мандрівки здійсняться так само, як здійснилася і моя мрія.

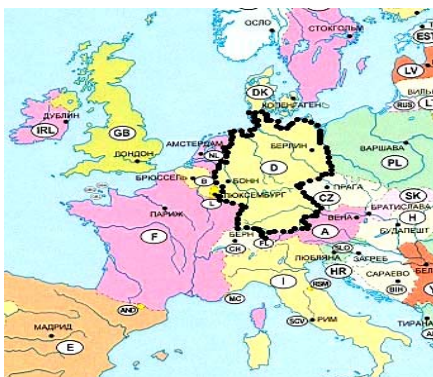
Вікторія Сунрун, 8-Б кл.

Вікторія та Сергій представляють Україну в Німеччині

Сунрун Вікторія та гер Йорг

«Via Est Vita» - Дорога - це життя

Літо – це завжди чудова пора для відпочинку. Тоді чому б не провести його десь «на краю землі»? Багато учнів нашої школи знає, що я дуже люблю подорожувати й часто буває

так, що сьогодні я тут, а завтра - там.

Цього року мої канікули, як і завжди, були насиченими цікавими мандрями по Україні. На початку літа відвідала місце, яке притягує мене, ніби магнітом, до себе, тобто, побувала у своєї бабусі, яка проживає в Тернопільській області. Там є чудова річка Збруч, у якій я купалася досхочу, засмагала на сонці та знайшла дуже багато цікавих ризиків. І хоч я в цьому селі була не вперше, кожного разу відкривала його для себе по-новому. Так, я неодноразово приходила до скали й кожного разу бачила нові дивовижні пейзажі. У моїй пам'яті залишилися незабутня прогулянка по лісу, коли я зі своїми братами та подругами поверталася додому із сусіднього села.

Неповторні враження залишилися і від відвідування фортеці у Кам'янець-Подільському та Хотині.

Різноманітність – це родзинка життя, тому літні канікули я вирішила провести будь-де, але тільки не вдома... Попереду мене очікувала знову нова подорож, бо вже через два дні я вирушила на південь країни, у мальовничу Річківську область Очаківського району, село Ри-

баківку. Я відпочивала в дитячому оздоровчому таборі «Маяк». Хоч я тут не вперше, але все здавалося якимось незнайомим. Після прибуття до «пункту призначення» всі ознайомилися з територією табору. Дуже важкою виявилася доля найменування заводу. Було дуже багато версій, щодо того, як назвати, але в кінці кінців цією назвою стало слово «Дурдом», а нашим девізом стали такі слова: Як загін ми назвемо, так ми в ньому проживемо. Саме через назву заводу ми всі були дуже знамениті в таборі.

Кожного вечора проводились різні заходи, ігри та дискотеки. Тобто життя було цікавим і різноманітним.

Звичайно, важко було розлучатися з людьми, до яких ти звик. Але ж не може бути в житті так, щоб не було нових зустрічей та розлук. Кожна розлука готує нам нову зустріч, але всі знайомі люди залишаються в нашій пам'яті й зостаються там надовго.

Для мене це був чудовий відпочинок із засмагою та масою нових вражень.

І хоч надворі зараз осінь, і все частіше йдуть дощі, але на душі завжди стає тепло й радісно, коли згадую ті зустрічі з новими друзями та незабутні мандрівки по рідній моїй Україні.

Дякую за увагу! З вами була учениця

11-А класу Чава Катерина

Дари осені

16 вересня в нашій школі відбулося Свято осені. Кожен клас представляв свої композиції. Були представлені різновиди фруктів, овочів та трав. Усі класи, які брали участь у

фрукти в політичному стилі. Вони були представлені юними агітаторами. 11-Б представляв велике різноманіття фруктів. Їхнім девізом були такі слова: Здоров'я, енергія, радість - кожен день на нашому столі. Мабуть, учні 11-Б класу хотіли сказати цими словами, що наша Україна багата на різновиди фруктів і кожного дня на своєму столі вдома ми можемо побачити свіжі фрукти з рідного саду. Ну, звичайно, якщо їсти кожен день вітаміни, які знаходяться у фруктах та овочах, то ми будемо здоровими, енергійними та радісними. Шкож, на мою думку, кожен клас відзначився на вищому рівні, і кожен клас гідний винагородити.

Любов Шовстоліс,
7-Б кл.

цьому святі, отримали нагороди. Дирекція вручила кожному класу грамоту та грошову винагороду. Наприклад, 4-А клас отримав нагороду за тему „Будяння мрій“. У їхній виставці було багато різноманітних букетів. 8-Б відзначився тим, що їхній стіл був багатим на українські страви. А особливим експонатом було наше рідне українське сало. Як з'ясувалося, 7-А клас влаштував протест проти шкідливих звичок. Їхнім головним експонатом був гарбуз із цигаркою в зубах. Це вони назвали „Антипропагандою шкідливих звичок“.

Учні 10-Б класу зобразили овочі та

Осінній вернісаж

Осінь – чарівна пора. Вона багата на фрукти та овочі. Ось тому 16 вересня в школі оголоси-

натів учнів 10 – А та 5 – Б класів. Візитною карткою 7 – Б класу був чудо – експонат

“Повернення літа” (свіжодостигла полуниця). Особливо всі були схвильовані в понеділок. Адже саме тоді на шкільній лінійці оголосили результати конкурсу. Усі класи, а також окремі активні учасники були відмічені грамотами та невеличкими подарунками. Ми попрацювали на славу й отримали задоволення.

*Журналіст –
початківець
Надя Кузуб,
7 – Б кл*

ли про проведення свята “Щедра наша осінь”. Кожен клас намагався представити себе з найкращої сторони. Діти приносили овочі, фрукти й виготовляли з них цікаві композиції. Крім дарів садів та городів, на столах були широко представлені національні українські страви. Слід відмітити оригінальність експо-

День української писемності та мови

День української писемності та мови відзначається щорічно 9 листопада на честь ушанування пам'яті Преподобного Нестора – літописця.

Гробниці, кості й мумії мовчать,

А слово вічне, ніби давнина.
Із темряви віків, де цвинтаря,
Лиш чути письмена.

Виникнення письма має надзвичайно важливе значення в історії будь-якого народу. Це одне із найістотніших знарядь культури,

Якщо сказано добре, то чи не все одно, якою мовою.

Лопе де Вега

яке в просторі й часі розширює функціонування мови. Проблема виникнення письма в східних слов'ян дуже складна та ще до кінця не розв'язана. Протягом багатьох років учених цікавлять такі питання: коли та як народилася слов'янська писемність, слов'янська абетка та чи мали наші предки до цього якісь інші писемні знаки?

**Усе в природі тягнеться до слова,
Немов тумани тягнуться до дня.
І річ не в тім, наскільки гарна мова,
А річ у тім, наскільки не брехня.**

С. Чернілевський

Тривалий час побутувала думка, що наша писемність з'явилася лише після хрещення Русі, коли з Візантії та Болгарії прийшли на Русь богослужбні книги.

Лихослів'я – ознака лихомислення

А. Локтєв

Проте в багатьох місцях, де колись

селились наші пращури, археологи не раз знаходили на кам'яних плитах, надгробках, амфорах таємничі, незрозумілі знаки.

Один з істориків давньої слов'янської писемності розповідає про два етапи розвитку слов'янського письма. Перший – коли слов'яни ще були язичниками, отож користувалися рисками й зарубками, другий етап – після прийняття християнства, коли вони почали писати римськими й грецькими письменами. Але це письмо не було

Мова – дивовижно сильний засіб, але потрібно мати багато розуму, щоб користуватись ним.

М. Гегель

пристосоване до слов'янської мови.

І так було до

того часу, поки великими просвітителями слов'ян – братами Кирилом і Мефодієм – не був створений алфавіт.

Існує два різновиди слов'янських писемних знаків: кирилиця (на честь першовчителя слов'ян) та глаголиця.

Кириличний алфавіт з одинадцятого століття широко застосовувався в духовній та світській літературі східних слов'ян. Від давньоруського періоду його впадкували всі три східнослов'янські народи: український, російський, білоруський. У середині шістнадцятого століття в слов'ян виникає друкарство та друкований алфавіт. Перша книга «Апостол» була надрукована в Москві в 1564 році, в Україні, у Львові надрукована в 1574 році друкарем Іваном Федоровим. У 1708 році за реформою, про-

Не дозволяй своєму языку випереджати твою думку.

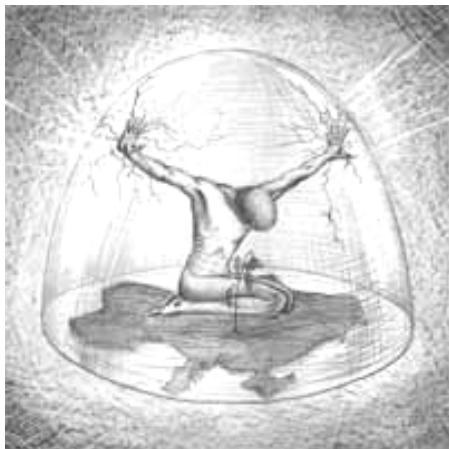
ду його впадкували всі три східнослов'янські народи: український, російський, білоруський. У середині шістнадцятого століття в слов'ян виникає друкарство та друкований алфавіт. Перша книга «Апостол» була надрукована в Москві в 1564 році, в Україні, у Львові надрукована в 1574 році друкарем Іваном Федоровим. У 1708 році за реформою, про-

веденою Петром І, старий друкований алфавіт був замінений у світській літературі гражданським шриф-

Коли син вилаявся, Діоген ударив батька.

Р. Бертон

том. Унаслідок реформи було спрощено правопис і змінено склад алфа-

віту. Із XVIII століття гражданський шрифт, пристосований до звукового складу української літературної мови, поширився в Україні. І нині кирилиця є в основі нашого алфавіту.

Людське безсмертя з роду і до роду

У висі росте корінням родоводу.

І тільки той, у кого серце чуле,

Хто знає, береже минуле,
Хто вміє шанувати сучасне,
Лиш той майбутнє
Вивершить прекрасне.

Існує два погляди на зародження та розвиток української мови як окремої слов'янської:

- вона виникла після розпаду давньоруської мови в XIV столітті;
- безпосереднім джерелом української мови вважається праслов'янська мова.

Сучасна українська літературна мова пов'язує свою істо-

рію з конкретною датою – виданням «Енеїди» Котляревського в 1798 році. Знаменита поема стала першим друкованим твором, написаним живою народною мовою. 1840 рік (уперше було видано твори Т.Г.Шевченка) – може вважатися доленосною: з того часу нова українська літературна мова стала на важкий, але плідний шлях розвитку й нормативної стабілізації.

Українська мова – державна мова нашої країни. За даними перепису (грудень 2001р.) на території України проживає 47 мільйонів чоловік, 67% вважають українську мову рідною.

Моя прекрасна українська мово,
Найкраща пісня в стоголосі трав,
Кохане слово, наше рідне слово,
Яке колись Шевченко покохав,
Ти все знесла: насмішки і зневаги,
Бездушну гру ворожих лжеїдей,
Та сповнена любові і відваги
З-за ґрат летіла птахом до людей.
Ти наш вогонь на темнім полі битви,
Невинна кров, пролита в боротьбі,
Тебе вкладаєм тихо до молитви
І за спасіння дякуєм тобі.

*Г.В. Карпенко, учитель
української мови та літератури*

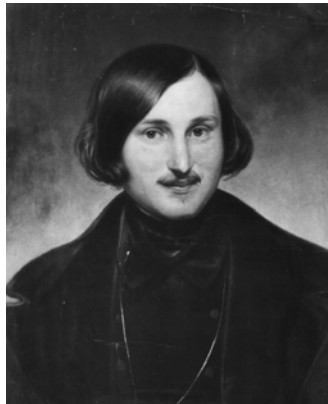

Великий українець – Микола Васильович Гоголь

Он наш, он не их... (М.В. Гоголь)

*В глазах у Гоголя блесит
Украинская ночь,
В ее волшебной черноте
От ужаса светло.
На лбу у Гоголя лежит
Волос косяя прядь,
Как будто ворон положил
Ему на лоб крыло.*

И. Шкляревский

Худ. Ф. Моллер. Портрет М. Гоголя

Чи можна вважати Гоголя українським письменником? Чи він однозначно російський письменник? Непросто дати відповіді на ці питання. Така вже сумна доля нашого народу, що найкращих синів України поглинала величезна й могутня російська імперія. Чому М. В. Гоголь, який так любив свою батьківщину, Україну, «не перейшов ні разу на українську мову у своїй творчості»?

*Лише на дорогах України
душа моя пробуджувалась.*

М.В.Гоголь

Найближче підійшов до розуміння природи цієї національної загадки (скоріше – драми) Гоголя Михайло Грушевський. Він вважав, що феномен Гоголя – то драма тодішньої національної інтелігенції, що зростає «на руїнах старої Гетьманщини, не підозрюючи, що зі смертю козацького устрою не перестала жити Україна».

Згадайте «Тараса Бульбу», «Вечори на хуторі...». Яка безмежна любов до свого рідного краю пронизує ці твори! А скільки туги за батьківщиною в листах Гоголя! Із Петербургу, холодної, осоружної столиці імперії він пише до рідних, як набридло йому «серое почти зеленое северное небо, так же как и...однообразно печальные сосны и ели».

Сюди, саме в Петербург, він охоче відправляв своїх вовчулків, відьом і, взагалі, всіляку чортівщину. А у свою рідну Василівку на Полтавщині лине повсякчас думками й серцем: «милая родина», «тихий Псел», де «родной и дым приятен», де все «милое сердцу». Гоголь по вінця повин спогадів про Україну, вони його зігрівають. Багато задумів зростають на рідному ґрунті, він жадібно тягнеться до національної історії, навіть планує видавати «Історію Малоросії». Гоголь просто закоханий був в український фольклор, збирав народні пісні. За власним його підрахунком, «не менее 300 песен совсем особых, неизвестных другим собирателям» він зібрав і записав. Гоголь мріяв про кафедру в Київському університеті, про переїзд до Києва. **«Туда, туда! В Киев! В древний, в прекрасный наш Киев! Он наш, он не их...»** Часом у своєму національному ентузіазмі навіть трохи передавав кути меду. **«О, Русь, старая рыжая борода, когда ты поумнеешь?»**– писав він у листі до Максимовича. В іншому листі до цього ж адресата він радить: **«Бросьте в самом де-**

ле кацапню, да поезжайте в гетманщину». І знову ж таки до Максимовича: «Что ж, едешь или нет? Влюбился в эту толстую бабу Москву, от которой, кроме шей да матерщины, ничего не услышишь».

Отже, з одного боку – палка любов до України, з іншого – брак віри в її

*О Гоголь, наш безсмертний
Гоголь!*

Т.Г.Шевченко

безперспективності, намагання за всяку ціну «видряпатися на верхи російської службової ієрархії» (М. Грушевський). Гоголю Україна «представлялася дорогою прекрасною покійницею», він «овіяв її гробовець ароматами поезії – не підозрюючи її близького воскресення, не підозрюючи вічного життя під шкарлупою півзотлілих форм» (М.Грушевський). Особливостями біографії, впливом середовища, оточення, що складалося головним чином або з чистих росіян, або з цілком зросійщених «малоросів», пояснив Грушевський той факт, що Гоголь писав лише російською мовою.

...Травень 1848-го. Гоголь удома,

на Полтавщині, у давно кинутій ним Василівці, звідки все починалося. Про що він думає? Ось уривок із листа до Данилевського: «Подъехал я вечером. Деревья – одни разрослись и стали рощей, другие вырубались. Я отправился того же вечера один степовой дорогой, позади церкви, ведущей в

Яворовщину, по которой любил ходить некогда и почувствовал сильно, что тебя нет со мной. Вероятно, того

же вечера я был бы в Толстом, но Толстое пусто, и мне стало еще грустнее...»

Сумно й страшно...І шкода... Шкода, що Гоголь не зовсім наш, що в нього, як він сам казав, «дві душі». Та, мабуть, все-таки, ні, одна в нього душа. І вона – українська!

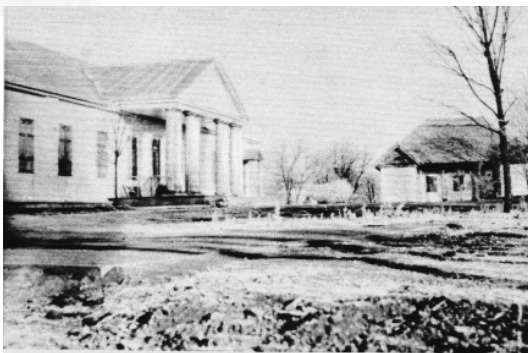
Тому що «...завжди одна-єдина душа є в людині – від Бога, від батька- матері, від рідного кореня, і драма виникає там, де мачусі-долі вдається на деякий час потьмарити, підступно приспати ту душу, заштовхнути її кудись у глухий кут, затупити иштучним душеподібним опудалом; там, де північні вітри вистуджують її, засмічують чужинницьким мотлохом, і вже тільки у кінці відміряного кожному з нас життєвого шляху прокидається така бідолашна душа, щоб нареши́ті у відчай заволати на повний голос, як у Гоголеву «Заповіті»: «...Страшно!» (Юрій Барабаш).

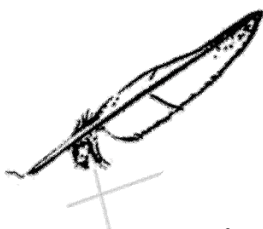
Л.А.Грінченко,
учитель зарубіжної л-ри

М.В.Гоголь слухає бандуриста

Родове гніздо М.В. Гоголя,
с. Василівка на Полтавщині

Живи, струмочку!

Усе починається в житті з малого: із зернини хліб, з промінчика- зоря... Про це знали наші герої: Марійка, Петрик і Тарасик. Вони знайшли неподалік густого лісу маленьке джерельце. Важко було водичці протікати через велике каміння.

І вирішили діти врятувати маленьке джерельце, бо знали, що з маленького струмочка починаються великі ріки.

Діти хутко збігали додому, узяли все необхідне, розчистили джерельце, розсунули каміння... І сталося справжнє диво!

У ньому заискрилась чиста вода й почала вибігати срібним струмочком.

На екскурсії

В осінньому парку панує справжня господиня-осінь. На просторій галявинці тиша. Під ногами шелестить пожовкле листя.

Притихла берізка, замріялась... Як жаль скидати своє вбрання! Прив'яла трава вже теж відчула наближення холодів.

Деся у лісі чути стук дятла. З гілки на гілку стрибає білочка-трудівничка й старанно готується до зими. Скрекоче безтурботно сорока-білобока, накликаючи осінній дощ. Кучеряві хмари вкрили майже все небо. А ось і перші дощові краплинки впали на землю, як останні сльози літа.

Лише самотній дуб шелестить своїм зеленим листям і не хоче коритися осінній порі.

Учителю

Учитель – це слово для мене святе,
Він нас любить, як мама голубить,
Доброму всьому нас навчає,
Свою силу й здоров'я нам видає.
Вчить, як жити, любить Батьківщину,
Добру пораду в житті нам дає,
Дякую щиро, учителько - мамо,
За ласку твою, любов і тепло.

Бабусі

Мила бабусю, тебе я люблю,
Хочеш – хмаринку з неба відстану,
Хочеш – сонце тобі нахилю,
Вітер від тебе я відведу.
Хочеш зірку тобі подарую,
Усе, що хочеш, для тебе зроблю.
Живи, веселися, будь молодого
На втіху, на радість мою і твою.

Мамі

Мамо, матусю, моя ти рідненька,
У бога для тебе здоров'я прошу.
В долоньках ранкову несу росу,
Щоб нею вмивалась
і навіть молодого зосталась.

Аліна Близнюк, 8-В кл.

Денис Косий, 4-Б кл.

ERLKÖNIG

Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?
Es ist der Vater mit seinem Kind;
Er hat den Knaben wohl in dem Arm,
Er fälst ihn sicher, er hält ihn warm.
Mein Sohn, was birgst du so bang dein Gesicht? -
Siehst, Vater, du den Erlkönig nicht?
Den Erlkönig mit Krön' und Schweif? -
Mein Sohn, es ist ein Nebelstreif. -

«Du liebes Kind, komm, geh mit mir!
Gar schöne Spiele spiel ich mit dir;
Manch bunte Blumen sind an dem Strand,
Meine Mutter hat manch gulden Gewand».
Mein Vater, mein Vater, und hörest du nicht,
Was Erlkönig mir leise verspricht? -
Sei ruhig, bleibe ruhig, mein Kind;
In dürren Blättern säuselt der Wind, -
«Willst, feiner Knabe, du mit mir gehn?
Meine Töchter sollen dich warten schon;
Meine Töchter führen den nächtlichen Reihn,
Und wiegen und tanzen und singen dich ein».
Mein Vater, mein Vater, und siehst du nicht dort
Erlkönigs Töchter am düstern Ort? -
Mein Sohn, mein Sohn, ich seh es genau:
Es scheinen die alten Weiden so grau. -

«Ich liebe dich, mich reizt deine schöne Gestalt;
Und bist du nicht willig, so brauch ich Gewalt».
Mein Vater, mein Vater, jetzt Falt er mich an!
Erlkönige hat mir ein Leids getan! -
Dem Vater grauset's, er reitet geschwind,
Er hält in Armen das ächzende
Kind, Erreicht den Hof mit Mьhe und Not;

Підрядковий переклад із німецької мови балади Й.В.Гете «ЛІСОВИЙ ЦАР»

Хто їде верхи так пізно у вітер цілу ніч?
Це батько з своєю дитиною;
Він має хлопчика здорового в руках,
Він пригортає його бережно, тримає тепло.
Мій сину, що так боязно сховав своє лице?
Чи не бачиш ти, батьку, Лісового царя?
Лісового царя з короною та хвостом? -
Мій сину, то туман. -
«Ти, любе дитя, ходімо зі мною!
В дуже гарну гру пограємо з тобою;
Багато різнокольорових квітів є на морсь-
кому узбережжі,
Моя матір має багато золотого вбрання».
Мій тату, мій тату, чи не чуєш ти,
Що Лісовий цар обіцяє мені? -
Спокійно, заспокойся, дитя;
То вітер у сухому листі шелестить, -
«Чи згодний ти, добрий хлопчику, піти зі
мною?
Мої доньки вже зачекались на тебе;
Мої доньки водять нічний хоровод,
І колесатимуть, і танцюватимуть, і співати-
муть для тебе».
Мій тату, мій тату, чи не бачиш ти там
Доньки Лісового царя похмурі он там? -
Мій синку, мій синку, я точно бачу:
То верби сірі удалині. -
«Я люблю тебе, гарний хлопчику;
Твоя врода мені до вподоби.
Чи хочеш, чи не хочеш ти,
Заберу в густий ліс».
Мій тату, мій тату, щойно Лісовий цар до
мене доторкнувся! -
Батько спішить, він ніби летить,
В руках його стогне дитина,
Подвір'я свого помешкання насилу досяг;
В руках його була мертва дитина.

Перекладач **Надія Кузуб**,
7-Б кл

Теплі долоньки кленового листя

Був липневий полудень. У небі ні хмаринки, і справжнім порятунком від спеки стала прогулянка в околицьному лісі. Я йшла вузькою стежкою. У траві ліворуч шаруділи ящірки, зрідка низько пролітав мохнатий джміль. Стежинку майже витісняв з усіх боків низькорослий чагарник, який немов охороняв підходи до старих тополь і сосен. Тут було сутінно. По землі стелився дикий виноград. Від його темно-зеленого листя вляло прохолодою. Виноград то здирався на чагарник, то оперізував медяний стовбур сосни, то різко спадав униз.

Раптом наче чарівний ліхтарик спалахнув у заростях. Це сонячний промінчик ліг на долоню великого кленового листка. Молода кленова

поросль ще не встигла підрости й перетворитися на справжнє дерево, але її різьблене листя зовсім не поступалося тому, яке росло на дорослому клені. Кленовий листок злегка тремтів, наче під вагою сонячного світла.

Мимоволі захотілося доторкнутися до цього дива. Освітлена сонцем долонька кленового листочка була теплою, а ось знизу листок був прохолодним. Я постояла, милуючись кленовим листочком. А потім сонячний промінчик перебрався трошки вбік і розташувався на листі ліщини. Здавалося, що сонце затіває з нами якусь гру. Аж раптом листя наче погасло, мабуть, хмарка закрила сонечко, і казка скінчилася...

Ольга Срібна, 7-А кл.

Чи легко жити в 15 років?

Це не просте питання. І щоб відповісти на нього, треба подивитися на своє власне життя в 15 років.

Я, звичайно, розумію, що в мене ще все попереду, але вважаю, що підлітковий вік та юність – найпрекрасніший і разом із тим дуже трагічний етап у житті людини. Тут поєднано все: твердий розум і буря пристрастей, перше кохання й перша ненависть, доброта, милосердя й жорстокість, щастя й горе.

Це період, коли я формуюся, як особистість, тобто йде величезна робота над собою. Я хочу відкинути всі непотрібні, погані якості: лінощі, заздрість, а хочу розвивати ті якості, які понесу в доросле життя.

Саме в 15 років людина, як мені здається, вибирає життєву мету. У моїй душі та й у душах моїх ровесників часто виникають внутрішні конфлікти. Ми всі в цей підлітковий вік хочемо бути вище за всіх, дивитися на все зверху, мріємо бути найщасливішими. Але в той же час можемо спіймати себе на думці про те, що не всім людям щастить у житті. І до всього ми повинні бути готовими.

У цьому віці проходить іще один процес. Багато хто з нас “малює” для себе ідеал людини. Це те, до чого вона прагне. Якщо порівняти життя зі сходом на гору, то життєва мета – це те, що примушує мене підійматися вгору, дає сили, а ідеал – вершина, до якої треба йти все життя, без якої не живеш. Життя – це тільки дорога вгору, а до вершини доходять не всі. Для когось ідеал – Ісус Христос, для когось – “громадянин”, а для когось – міщанин.

Я вважаю, що моральна основа, яка є в кожній людині, залежить від того, де виховувався підліток, у якій родині, у якій школі.

Зараз ми живемо в такий час, коли можна подумати, що все продається – талант, розум, навіть кохання. Але я вважаю, що молодим треба втриматися перед спокусою “красивого життя”.

Скептики кажуть, що дитячі мрії до 18 років зникають. Я переконана, що це не так. Постараюся свої мрії, усе те, що в мені виховали батьки, школа, чудові книги про людяність, доброту, порядність, утілити в життя.

Юлія Кусій, 10-А кл.

Майбутні олімпійці

У цьому році відбулися олімпійські ігри в Китаї. На честь цих ігор у Куликівці проходили обласні змагання із загальнофізичної підготовки під девізом “Хто ти, майбутній олімпієць?”. Команда Куликівської ЗОШ посіла почесне перше місце. Честь своєї області Куликівка відстоювала в місті Скадовськ і там виступила дуже успішно. Наша команда посіла третє місце. **Вітаємо переможців, бронзових призерів чемпіонату України серед юнаків і дівчат 1995-1996р. народження!** До складу нашої команди входили майбутні юні олімпійці: **Дзога Софія, Бушко Надія, Довгошей Вадим, Бочаров Максим і Чава Олександр.** Дзога Софія стала срібною призеркою чемпіонату України в загальному заліку, Чава Олександр теж срібний призер серед юнаків, а Довгошей Вадим - бронзовий призер. Тренував команду **Бугай Віталій Григорович**, який теж визнаний кращим учителем року. **Вітаємо! Молодці!**

Павло Бугай, 7-А кл.

Ми - призери багатоборства

Спортсмени нашої школи на обласних змаганнях із легкої атлетики зайняли I місце. Як переможці, ми поїхали на Всеукраїнські змагання з багатоборства в Херсонську область. У Скадовську ми готувалися до змагань, кожного дня тренувалися й часто купалися в морі. Наша команда успішно виступила на Всеукраїнських змаганнях і зайняла почесне III місце, ми стали бронзовими призерами України. Нас нагородили семиденною путівкою, ми поїхали відпочивати на Чорне море. Ми були безмежно раді, коли купалися, засмагали, їздили на екскурсії, нам випало щастя відвідати кілька атракціонів. Найбільше сподобалась нам екскурсія по морю на катері. Весь час нас супроводжували дельфіни, пірнали й ніби раділи разом із нами. Нам дуже сподобалося на острові, де провели майже цілий день.

Це літо ми запам'ятаємо назавжди

*Вадим Довгошей, 7-Б кл.
Олександр Чава, 8-В кл.*

Чи знаєте ви...

... Коли й де вперше з'явилися паперові гроші?

Паперові грошові знаки вперше з'явилися в обігу на батьківщині паперу, у Китаї, близько 2000 років тому.

... Де тепліший клімат – в Арктиці чи Антарктиці?

Центральну частину Арктики займає Північний Льодовитий Океан, укритий паковою кригою.

Однак тепла течія Гольфстрім робить клімат Арктики теплішим, ніж клімат Антарктики, де температура сягає -90° за Цельсієм.

...Скільки років найдавнішому листу?

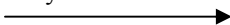
Найдавніший зразок листа, що дійшов до нас – папірус Пірсса. Йому близько 6000 років.

Прикметно, що починається він такими словами: «На жаль, світ нині не такий, яким він був раніше. Кожний хоче писати книги, а діти не слухаються батьків».

Найбільшою з усіх живих організмів на нашій планеті є секвоя Генерал Шерман (названа на честь героя громадянської війни в США), яка росте в національному парку секвой у штаті Каліфорнія. Вага дерева – 2000 тонн, висота – 84,8 метра. Обхват стовбура біля ґрунту – 32,12 метра. Вік цієї секвої – від 2300 до 2700 років. До цього найбільшим живим організмом планети була секвоя «Лінді Крік» вагою 3600 тонн, але вона загинула під час шторму 1905 року.

Найславетнішими деревами Азії є приблизно 400 ліванських кедрів, які ростуть на висоті 2300 метрів над рівнем моря в північній гористості Лівану. Їм по кілька тисяч років. Цей ліс називається Кедри Бога. Він 70 разів згадується в Біблії та вважається символом месії. Середній діаметр стовбура цих кедрів становить 2,5 метра, а висота – 40 метрів. Під Кедрами Бога відпочивали в різний час Олександр Македонський, цар Ірод і Юлій Цезар. Зображення кедра міститься на прапорі Лівану. Це дерево є символом багатьох країн Близького Сходу. З нього добували речовини для муміфікації Єгипетських фараонів, в окремих релігіях цьому дереву поклонялися, як божеству, в інших – з нього будували храми.

Європа може пишатися тим, що на її території росте **найстаріше дерево світу**. Вік норвезької блакитної ялини, яка росте в Швеції і якій люди дали ім'я Стара Тьїкко, учені обраховують 9550 роками. Це найстаріший живий організм світу.

... На чію честь назвали найшвидшу їжу?

Сандвіч отримав назву за ім'ям графа Сандвіча, що жив у XVIII ст. Цей пан був завзятим картярем. Не бажаючи відволікатися від гри й бруднити руки, він велів подавати собі бутерброди з двох шматків хліба, між якими лежав шматок м'яса. Ось так спочатку серед картярів, а потім і в широкому побуті прижилися сандвічі.

... Скільки важить піраміда Хеопса?

Найбільша з єгипетських пірамід, легендарна усипальня Хеопса, складається з 2 300 000 обтесаних вапнякових каменів вагою майже 2,5 тонни кожний. Загальна вага піраміди становить 5 750 000 тонн, а висота 146 метрів.

Припускають, що її будували протягом 20 років 100 000 рабів.

До речі, з каменів гробниці Хеопса можна було побудувати сучасне місто з населенням 120 000 чоловік!..

Поради психолога

Сім рекомендацій батькам, як покращити спілкування з власними дітьми:

1. Прислухайтесь до думки вашої дитини, поважайте її, пам'ятайте, що ваша дитина—особистість.
2. Пам'ятайте: якісна розмова триває не менше десяти хвилин. Говоріть із дитиною особисто, або принаймні телефонуйте їй протягом дня. Запитуйте про важливі для неї речі, душевні переживання, конфлікти в школі, настрої, почуття, емоції.
3. Глибоке, довірливе спілкування—це свідомий обмін інформацією та емоціями. Співпереживайте з дитиною, розкажіть їй про свої емоції та думки.
4. Виконуйте свої обіцянки. Обіцяли зателефонувати — телефонуйте, обіцяли допомогти — допоможіть, обіцяли вислухати — вислухайте, обіцяли погратися разом — зробіть це.
5. Запорука взаєморозуміння в спілкуванні — доступність. Говоріть із дитиною зрозумілою для неї мовою.
6. Проявляйте несподівані та приємні знаки уваги до дитини — напишіть СМС, надішліть ММС, подаруйте диск улюбленого виконавця.
7. Пам'ятайте, що вашу любов та турботу важливо засвідчувати й на словах, і ділом.

Чи вмієш ти контролювати себе?

Ти здатна зберігати спокій у будь-якій ситуації? Чи панікуєш через дрібниці? Не завжди зрозуміло, чому в одних випадках людина може контролювати себе, в інших — ні. Але можна й потрібно завжди вміти це робити. Відповідай “так” чи “ні” на питання, які описують реакцію на деякі ситуації.

1. Мені здається складним наслідувати інших людей.
2. Я могла б, мабуть, звалити дурня, щоб привернути до себе увагу чи розважити оточуючих.
3. З мене могла б вийти непогана акторка.
4. Оточуючим іноді здається, що я переживаю щось більш глибоко, ніж це відбувається насправді.
5. У компанії я рідко опиняюся в центрі уваги.
6. У різних ситуаціях і в спілкуванні з різними людьми я поведуюся по-різному.
7. Я можу відстоювати тільки те, у чому щиро переконана.
8. Щоб процвітати в справах і поліпшити стосунки з людьми, я намагаюся бути такою, якою мене хочуть бачити.
9. Я вмію бути дружелюбною з людьми, яких не виношу.
10. Я не завжди така, якою здаюся.

Підрахуй бали. По одному балу приплюсуй собі за відповідь “Ні” на питання 1, 5, 7, і за відповідь “Так” — на інші.

Результат

3 і менше балів

Твоя поведінка стійка. Ти постійно незалежна від ситуації й також здатна до широкого самовираження.

4 – 6 балів

Ти щира, але стримана в емоційних

проявах, завжди рахуєшся з думкою оточуючих тебе людей.

7 – 10 балів

Ти легко входиш в іншу роль, реагуєш на зміну ситуації та передбачаєш враження, яке справиш на оточуючих.

Розмалюй убрання красуні з півночі в холодних кольорах, а красуні з півдня — у гарячих

Дружина — чоловіку:
— Сходи на город, квіти
полий!
— Так дощ іде ж!
— А ти парасольку візь-
ми!

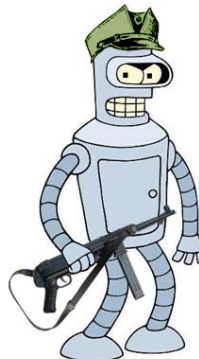
Настя(5 років):
— Тату, проколи мені
вушка!
— Ні.
— Ну тоді хоча б пупи-
ка!..

Мама запитує Вовочку:
- Чому ти п'єш багато води ?
- Ну, я яблуко з'їв ...
- І як пов'язано це між собою?
- Я забув помити яблуко.

- Чому ти плачеш, Вовчику?
- Мама сказала папі, що він
слон. Папа відповів мамі, що
вона курка.
-Ну й що?
-А хто ж тоді я ?

Пацієнт до приватного лікаря :
- Ну де, де мені знайти такого
доктора, який би чесно й відверто
сказав, що в мене все гаразд?
- Лише у військкоматі...

Лікарю! Рятуйте! Я вам бага-
то грошей дам !
Хірург:
-Ні, спочатку гроші ! У нас
передоплата. А то допоможеш
людям — і ніякої
подяки ! Лежить у труні й
робить вигляд, що він тебе не
знає!

**МАЙБУТНЄ
НАЛЕЖИТЬ
БЕНДЕРІВЦЯМ!**

У першому класі :

- Вовочко, скільки буде два у два?
- Чо-ти-ри ...
- Вовочко, чому ж ти плачеш?
- Хочу п'я-ять!...

У ресторані підходить офіціант до білявки:

- Будь ласка, ваша кава. Наній чудовий, натуральний, із Бразилії.
- Ого! Із такої далечини, а ще тепла.

Гумор

1. Якщо фотоальбомчик маленький і тоненький, а фотографія одна й та страшенька – це паспорт.
2. На цікавому уроці й сні цікаві бачиш.
3. Іспит пройшов блискуче. Учителі в захваті. Просять повторити наступного року.
4. Усі великі люди мало жили. От і мені щось нездужається.
5. У кожному з нас спить геній. І з кожним днем усе міцніше.
6. Якщо ти сперечаєшся з дурнем, мабуть, те саме робить і він.
7. Найкращий друг – книга: не набридає, їсти не просить, грошей у борг не бере.
8. Як швидко летить час: не встиг прокинутися, а вже спізнився на урок.
9. Якщо хтось сказав тобі: «Дурень», – не поспішай думати, що він розумний, можливо, він просто представився.
10. Прийшов додому, увімкнув телевізор, до Інтернету підключитися не зміг. Довелося робити домашнє завдання.
11. Ваш прозвіний квиток прослужить Вами трохи довше, якщо Ви проїдете свою зупинку.

Усміхнись

- Лікарю, скажіть, я буду жити?
- Давайте тільки не будемо загадувати.

- Ну що ж, пульс нормальний — говорит лікар пацієнту
- Лікарю візьміть мою ліву руку, права — це протез.

- Лікарю, я уві сні дуже хропу
- І це заважає вашій дружині?
- Ні, я неодружений.
- У чому ж тоді проблема?
- Мене вже з п'ятого місяця роботи звільнили!

Докази глобального потепління

Автоінспектор зупиняє машину, а за кермом — його колишня вчителька;
— Добрий день, Маріє Іванівно, дістаньте ручку, папір і пишіть 100 разів:
«Я більше ніколи не буду порушувати правил дорожнього руху»...

Число «13»

Із давніх-давен у християнському світі п'ятницю вважають дуже нещасливим днем. Саме в цей день, більше ніж дві тисячі років тому, мученицьку смерть за людські гріхи на Голгофі прийняв Ісус Христос. Також нещасливим днем п'ятницю вважають і мусульмани. У більшості ісламських країн у цей день не ведуть справ, не торгують, не подорожують. Цікавим винятком із цих правил є можливість придбати в цей день у деяких мусульманських державах автомат Калашникова.

За даними всесвітньовідомої британської страхової компанії Ллойда, яка вже кілька століть страхує морські судна та реєструє абсолютно всі морські пригоди, що трапляються із судами в різних океанах та морях, найбільша кількість аварій та катастроф трапляється саме по п'ятницях.

Проте, найжахливіші історії народний поговір пов'язує з числом «13».

Вважається, що так звана «чортова дюжина», тобто число «13», є причиною багатьох нещастя. У європейських країнах число 13 відоме як відьмацьке, диявольське, його вважають пов'язаним із «магічним квадратом». У Китаї, країнах Близького Сходу та деяких інших державах число «13» вважають «зайвим», та побоюються вторгнення його в замкнуту систему Східної астрології, яка, як відомо, складається з 12 знаків. Наприклад, китайці, використовуючи місячний календар, у якому було лише 354 дні, раз на декілька років додавали зайвий 13-й місяць до свого календаря та вважали його нещасливим.

Поєднуючи обидва «фактори», можна отримати «п'ятницю 13-го» - найбільш невдалий день. Прибічники віри в нещасливі цифри наводять такі приклади: клуб автолюбителів Німеччини кілька років тому оприлюднив власні цифри статистики дорожньо-транспортних пригод, згідно з якими щоп'ятниці 13 аварійність на автобанах Німеччини підвищується майже на 60 відсотків.

Навіть таке авторитетне видання, як «Британський медичний журнал» неодноразово відзначав, що по п'ятницях, а по п'ятницях 13-го ще більше, значно підвищується ризик невдалої операції, тому багато медиків не признає планових операцій на ці дні.

Правоохоронці так само можуть підтвердити, що по «чорних п'ятницях» кількість злочинів підвищується в три рази. По таких днях більше людей добровільно йдуть із життя, також цими днями частіше трапляються авіакатастрофи.

Саме п'ятниця 13-го стала роковою для багатьох історичних постатей, відомих людей. Так, саме цього дня заарештували та засудили до ув'язнення колишнього «господаря Чикаго», відомого на весь світ «Хресного батька» американської мафії Аль Капоне. Свого часу Аль Капоне підкупив майже всіх чиновників міста та штату, але і його «час прийшов» у п'ятницю 13-го.

13 вересня 1996, у чергову «чорну п'ятницю» в столиці азартних ігор Лас-Вегасі вбили відомого репера, музиканта Тупака Шакура, якому до цієї рокової дати вдалося уникнути кількох замахів на своє життя.

Однак, важко стовідсотково пов'язувати всілякі нещастя з 13-м числом. Так, французький король Людовік XIII, навпаки, вважав цей день щасливим. Так, навіть своє весілля з тринадцятирічною на той момент Ганною Австрійською, він улаштував у п'ятницю 13-го.

Але сьогодні існують дидаки, які своєрідно відзначають «чорні п'ятниці», доводячи всьому світу, що вони зовсім не забобонні та готові перевіряти свою долю по цих днях. Так, група заможних американців із Філадельфії сміливо кадає виклик не тільки п'ятницям 13, а й іншим нещасливим приметам. Свій клуб ці дивні люди назвали, особливо не вигадуючи, «П'ятниця – 13». Засідання цього клубу проходять тільки по «п'ятницях 13-х», у цей день дидаки збираються на розкішну вечерю, а по її закінченні влаштовують різні дурниці, спростовуючи недобрі примети: розбивають великі дзеркала, великими жменями розкидають сіль, ходять під сходами, випускають чорних котів, розкривають у приміщеннях парасольки тощо. На даний момент, інформація про нещастя, що спіткали когось із цих людей чи їх рідних, відсутня.

Тому, може, насправді, нещасні випадки щоп'ятниці 13-го це тільки випадковість, що не є страшною несподіванкою, й, можливо, варто чекати щасливих моментів теж. Може, саме через це китайці радять не смикати тигра за вуса, тобто не кликати біду власноруч.

Підготував Андрій Гнитуша, 8-Б клас

МИ

В ОБ'ЄКТИВІ

ЗАЧЕМ ТЫ КУРИЛА, МАМА?

Паління та діти несумісні

Ти це вибереш?

